

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.804 van 29 maart 2004
in de zaak A. 141.992/IX-3935.**

In zake : Geert WITTEMANS,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat F. VANDEN BOGAERDE,
 kantoor houdende te KORTEMARK,
 Torhoutstraat 10

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Financiën.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Geert WITTEMANS op 25 september 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 18 juli 2003 van de administrateur-generaal van de belastingen en de invordering waarbij hij bij ordemaatregel en in het belang van de dienst met ingang van 1 augustus 2003 wordt overgeplaatst van het centrum voor beroepsopleiding der directe belastingen te Brussel naar de gewestelijke directie der belastingen Brussel 1;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 7 januari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 februari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VANDEN BOGAERDE, die verschijnt voor verzoeker, en van inspecteur J. DE VLEESCHOUWER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is lesgever in het centrum voor beroepsopleiding van de directe belastingen te Brussel.

1.2. In 2001 wordt hij als belastingplichtige gecontroleerd door de Controle der directe belastingen Leuven 4.

In het kader daarvan wordt op 16 juli 2001 een onaangekondigde controle ter plaatse gedaan omdat verzoeker een deel van zijn woning als bedrijfsruimte aangeeft.

Op 20 september 2001 neemt verzoeker telefonisch contact op met de directe overste van de beide controleambtenaren die zijn dossier behandelen en uit zijn groot ongenoegen over de houding van de ambtenaren die de controle hebben gedaan. Die ambtenaren brengen daarover op 26 september 2001 verslag uit bij het hoofdbestuur.

1.3. Verzoekers fiscaal dossier wordt vervolgens overgeheveld naar het controlecentrum Leuven dat na onderzoek eveneens tot de conclusie komt dat de aangifte moet worden gewijzigd.

1.4. Op 7 januari 2002 schrijft verzoeker zelf naar het hoofdbestuur waarbij hij zijn klachten tegen de ambtenaren van de Controle Leuven 4 herhaalt. Daarnaast beschuldigt hij hen ervan om bewust door vernietiging van stavingsstukken een indiciair tekort te hebben uitgelokt.

Nadat aan verzoeker bijkomende inlichtingen worden gevraagd, die hij niet verschaft, wordt de klacht die hij tegen de onderzoekende ambtenaren indiende onderzocht door de gewestelijke directie te Leuven die na onderzoek voorstelt om de klacht zonder gevolg te rangschikken.

1.5. Op 30 augustus 2002 brengt verzoeker bij het hoofdbestuur zijn klacht van 7 januari 2002 in herinnering die betrekking heeft op “geweld”, “knevelarij”, “schending beroepsgeheim”, “traumatisering vijfjarige dochter”, “vervreemding authentieke bijlagen” en “verrijking zonder oorzaak”. Hij verklaart dat hij zich burgerlijke partij stelt “voor de reeds geleden en toekomstige schade, direct en indirect, fysieke en psychische medische verzorging inbegrepen”.

Op 1 december 2002 vraagt hij in het kader van de openbaarheid van bestuur de stukken te mogen inkijken die essentieel zijn om de individuele verantwoordelijkheid te bepalen van de voornoemde ambtenaren voor wat er op 16 juli 2001 gebeurd is. Die aanvraag wordt evenwel afgewezen omdat “de aanvraag niet op de wettelijke voorgeschreven manier gebeurde”.

Op 4 december 2002 en 10 januari 2003 brengt hij zijn klacht in herinnering rechtstreeks bij de gewestelijk directeur en bij de directeur-generaal.

Op 16 januari 2003 laat hij weten dat gewestelijk directeur VERHOEVEN hem bedreigd heeft en partijdig is.

1.6. Op 20 januari 2003 brengt gewestelijk directeur Controlecentrum Leuven VANDENRYT de directeur-generaal van de Administratie van de Ondernemings- en Inkomensfiscaliteit op de hoogte van het resultaat van het onderzoek van de fiscale aangifte van verzoeker. Hij verklaart dat het dossier door zijn medewerkers op een correcte en hoffelijke wijze werd onderzocht en is van mening dat de reacties van verzoeker niet alleen “roekeloos en tergend zijn” voor de geviseerde ambtenaren maar bovendien “veel en nutteloos tijdverlies veroorzaakt voor de administratie”.

Eveneens op 20 januari reageert de gewestelijk directeur Directie Leuven Taxatie VERHOEVEN bij dezelfde directeur-generaal op verzoekers aantijgingen. Na een overzicht te hebben gegeven van de stand van het dossier besluit hij “dat het dossier ‘WITTEMANS’ (...) tot onduidbare proporties (is) geëvolueerd sinds er een fiscaal onderzoek tegen hem werd gestart wegens grove overdrijvingen in zijn persoonlijk fiscaal dossier”.

Hij is van oordeel dat het optreden van verzoeker “onwaardig voor een ambtenaar is” en hij voelt er zich “persoonlijk zwaar (...) door gekrenkt”. Hij stelt

zich de vraag “wat er nog aan geloofwaardigheid rest van een ambtenaar-lesgever die op persoonlijk vlak de administratieve onderrichtingen aan zijn laars lapt”.

“Minstens komt het (hem) voor dat er dringend voorlopige en preventieve maatregelen dienen genomen te worden”.

1.7. Eveneens op 20 januari 2003 laat verzoeker aan het hoofdbestuur weten dat hij afstand doet van zijn lopende klacht en van “de persoonlijke aangelegenheden met de sinds 07/01/2002 in het dossier genoemde personen”. Aldus wordt geen persoonlijke vervolging van de betrokkenen nagestreefd en zal geen verder initiatief terzake ontplooid worden”.

Op diezelfde dag schrijft hij ook gewestelijk directeur VERHOEVEN aan om zich te verontschuldigen voor de in zijn brief van 26 januari 2003 gemaakte opmerkingen.

1.8. Wanneer op 7 maart 2003 verscheidene originele stukken van verzoekers fiscaal dossier beschadigd bij hem thuis door de post worden bezorgd, herneemt hij evenwel zijn vroegere klachten en breidt ze zelfs nog uit.

Met een brief van 17 maart 2003 aan de directeur-generaal Algemene diensten laat de gewestelijk directeur VERHOEVEN verstaan dat hij persoonlijk wenst op te treden tegen verzoeker en vraagt hij de toestemming om “op kosten van de Belgische Staat een departementsadvocaat te raadplegen” teneinde na te gaan welke stappen er tegen verzoeker kunnen worden ondernomen om een einde te maken aan de polemiek. Op 27 maart bekomt hij daartoe de goedkeuring.

1.9. Op 1 april 2003 schrijft verzoeker al de leden van het beheerscomité van de AOIF afzonderlijk aan.

1.10. In zijn nota van 1 april 2003 gericht aan de auditeur-generaal, dienstchef, laat de directeur van het centrum voor beroepsopleiding van de Administratie Ondernemings- en Inkomensfiscaliteit, waar verzoeker werkzaam is, weten dat het aangewezen lijkt om verzoeker te verwijderen uit zijn functie van lesgever op het centrum voor beroepsopleiding te Brussel en om hem bij wijze van dienstmaatregel over te plaatsen naar de cel geschillen van de gewestelijke directie Brussel waarvan hij meent dat ze “goed overeenkomt” met verzoekers competenties.

1.11. Bij aangetekende zending van 6 mei 2003 wordt verzoeker ervan op de hoogte gebracht dat de Administratie het voornemen heeft om hem te

verplaatsen bij ordemaatregel en in het belang van de dienst, op grond van de volgende vaststellingen:

“Herhaalde escalerende en onterechte aanklachten en beschuldigingen aan het adres van diverse ambtenaren, waaronder de Directeur-generaal, verschillende auditeurs-generaal, de gewestelijke directeur der directe belastingen te Leuven en de gewestelijke directeur van het controlecentrum te Leuven, naar aanleiding van een belastingcontrole in 2001: Een onderzoek heeft uitgewezen dat de controlerende ambtenaren nochtans niets ten laste kan worden gelegd en dat zij volledig binnen hun onderzoeksbevoegdheid zijn gebleven en zich correct hebben opgesteld.

Nochtans bracht u in uw aangetekende brief van 20 januari 2003 de Centrale diensten ervan op de hoogte dat u, in overleg met uw echtgenote, beslist had afstand te doen van uw “lopende klacht”, op uitdrukkelijk advies van de behandelende artsen. De persoonlijke vervolging van de diverse genoemde ambtenaren werd niet meer nagestreefd. Bovendien werd aan de heer LEONARD, directeur, beloofd dat verdere beschuldigingen achterwege zouden worden gelaten.

Op 7 maart 2003 ontving de heer VERHOEVEN, gewestelijk directeur der belastingen te Leuven, echter een nieuwe brief met beschuldigingen en dreigementen aan zijn adres, naar aanleiding van een incident waarin de Administratie geen enkele schuld treft (beschadiging van een postzending). Op 20 maart 2003 ontving de heer VERHOEVEN nog een telefonische oproep waarin u hem vroeg of hij wel besepte dat correctionele straffen kunnen volgen voor ambtenaren die onaangekondigd een bezoek ter plaatse uitvoeren en de woning. U verwees nogmaals naar de mogelijkheid van een akkoord tot 31 maart 2003.

Een ambtenaar-lesgever heeft een voorbeeldfunctie. De vermelde feiten en uw inconsequente opstelling hierbij maken duidelijk dat u dit niet kan waarmaken. U heeft als zodanig dan ook deontologisch gefaald. U heeft afbreuk gedaan aan de integriteit en geloofwaardigheid die van u als fiscaal ambtenaar mogen worden verwacht”.

Er wordt hem eveneens meegedeeld dat hij de mogelijkheid heeft om binnen de tien dagen zijn bezwaren mee te delen.

1.12. Op 8 mei 2003 antwoordt verzoeker dat hij de “schriftelijke bedreiging” heeft overgemaakt aan zijn advocaat en dat hij het toevoegt aan de lopende gerechtelijke procedure bij de rechtbank van eerste aanleg te Leuven. Hij stelt verder dat er geen enkele aanwijzing is dat hij in zijn opdracht als lesgever tekort schiet maar dat integendeel het loutere feit dat zijn fiscaal dossier wordt gecontroleerd door personen die door hem alsook door andere docenten van het centrum voor beroepsopleiding “collectief en systematisch gebuisd worden (...) een afdoende bewijs (is) voor het falen van de FOD Financiën onder collectieve verantwoordelijkheid van het volledige beheerscomité AOIF”.

1.13. Bij besluit van de administrateur-generaal van de belastingen en de invordering van 18 juli 2003 wordt verzoeker dan bij ordemaatregel en in het belang van de dienst overgeplaatst naar de gewestelijke directie der belastingen te Brussel I, met ingang van 1 augustus 2003. Dit is het bestreden besluit. Het is als volgt gemotiveerd :

“Overwegende dat ten laste van de heer WITTEMANS, hierna vermeld, de volgende vaststellingen werden gedaan :

‘Herhaalde escalerende en onterechte aanklachten en beschuldigingen aan het adres van diverse ambtenaren, waaronder de Directeur-generaal, verschillende auditeurs-generaal, de gewestelijke directeur der directe belastingen te Leuven en de gewestelijke directeur van het controlecentrum te Leuven, naar aanleiding van een belastingcontrole in 2001. Een onderzoek heeft uitgewezen dat de controlerende ambtenaren nochtans niets ten laste kan worden gelegd en dat zij volledig binnen hun onderzoeksbevoegdheid zijn gebleven en zich correct hebben opgesteld.

Nochtans bracht de heer WITTEMANS in zijn aangetekende brief van 20 januari 2003 de Centrale diensten ervan op de hoogte dat hij, in overleg met zijn echtgenote, beslist had afstand te doen van zijn “lopende klacht”, op uitdrukkelijk advies van de hun behandelende artsen. De persoonlijke vervolging van de diverse genoemde ambtenaren werd niet meer nagestreefd. Bovendien werd aan de heer LEONARD, directeur, beloofd dat verdere beschuldigingen achterwege zouden worden gelaten.

Op 7 maart 2003 ontving de heer VERHOEVEN, gewestelijk directeur der belastingen te Leuven, echter een nieuwe brief met beschuldigingen en dreigementen aan zijn adres, naar aanleiding van een incident waarin de Administratie geen enkele schuld treft (beschadiging van een postzending). Op 20 maart 2003 ontving de heer VERHOEVEN nog een telefonische oproep van de heer WITTEMANS, die hem vroeg of hij wel beseft dat correctionele straffen kunnen volgen voor ambtenaren die onaangekondigd een bezoek ter plaatse uitvoeren en de woning betreden. De heer WITTEMANS verwees nogmaals naar de mogelijkheid van een akkoord tot 31 maart 2003.

Een ambtenaar-lesgever heeft een voorbeeldfunctie. De vermelde feiten en zijn inconsequente opstelling hierbij maken duidelijk dat betrokkene dit niet kan waarmaken. De heer WITTEMANS heeft als zodanig dan ook deontologisch gefaald. Hij heeft afbreuk gedaan aan de integriteit en geloofwaardigheid die van hem als fiscaal ambtenaar mogen worden verwacht’;

Overwegende dat de heer WITTEMANS bij schrijven van 5 mei 2003 in kennis werd gesteld van het voornemen van de Administratie om hem op grond van de voormelde vaststellingen over te plaatsen bij ordemaatregel en in het belang van de dienst;

Overwegende dat de heer WITTEMANS, in zijn antwoord van 8 mei 2003, de brief van 5 mei 2003 bestempelt als een “bedreiging” en verder geen terzake doende opmerkingen geeft aangaande de erin vermelde vaststellingen; dat hij zich daarentegen beperkt tot een verwijzing naar de lopende gerechtelijke procedure, waarbij de schuld voor de ontstane situatie volledig bij de anderen wordt gelegd;

Overwegende dat de heer WITTEMANS geen blijk geeft van goede wil of van inzicht in zijn aandeel in de ontstane situatie, die dusdanig geëscaleerd is dat ze de werking van het centrum voor beroepsopleiding der directe belastingen te Brussel belemmert;

Overwegende dat het noodzakelijk is dringend maatregelen te nemen om deze voor de dienst nadelige situatie te beëindigen;

Overwegende dat het belang van de dienst vereist dat de heer WITTEMANS onmiddellijk wordt overgeplaatst naar een andere dienst;

Overwegende dat een tewerkstelling bij de gewestelijke directie der belastingen te Brussel I het best beantwoordt aan de betrachtingen van de Administratie en als gepast voorkomt,”;

1.14. Die beslissing wordt op 31 juli 2003 aan verzoeker betekend. Verzoeker reageert hierop op 22 augustus 2003 met een vraag om reïntegratie op grond van de wet van 4 augustus 1996. Zijn vraag wordt op 18 september 2003 afgewezen.

1.15. Inmiddels is op 13 maart 2003 ook een tuchtprocedure opgestart tegen verzoeker wegens de feiten die hebben geleid tot zijn overplaatsing.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de eerste voorwaarde aanvoert dat de bestreden beslissing een verdoken tuchtstraf is; dat hij hierbij uiteenzet dat in de motivering van de bestreden beslissing de schuldvraag wordt gesteld en dat die schuldvraag wordt beantwoord aangezien men hem ervan beschuldigt deontologisch te hebben gefaald en afbreuk te hebben gedaan aan de integriteit die van een fiscaal ambtenaar mag worden verwacht; dat ook voor dezelfde feiten een tuchtprocedure tegen hem lopende is; dat in de nota van gewestelijk directeur VERHOEVEN van 20 januari 2003 als mogelijkheden om zijn gedrag te bestraffen zowel de tuchtprocedure als een ordemaatregel wordt aangeraden; dat de feiten waarnaar wordt verwezen niets te maken hebben met verzoekers taak als leerkracht bij het centrum voor beroepsopleiding; dat het veeleer een discussie is met ambtenaren die niet op die dienst werken en dat op geen enkele wijze wordt aangetoond op welke wijze het gedrag van verzoeker als belastingplichtige de goede werking van de opleiding zou verstoren; dat alleen wordt verwezen naar de

modelfunctie als leraar die door verzoeker niet zou zijn nageleefd en dat dit een bij een ordemaatregel niet toegelaten schuldverklaring inhoudt;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat de maatregel werd genomen in het belang van de dienst; dat verzoeker “geen blijk geeft van goede wil of van inzicht in zijn aandeel in de ontstane situatie, die dusdanig geëscaleerd is dat ze de werking van het centrum voor beroepsopleiding der directe belastingen te Brussel belemmert” en dat het geenszins de bedoeling blijkt om de verzoeker met die maatregel te bestraffen; dat er afdoende blijkt dat “verzoeker zich als ambtenaar (en als burger) op een weinig hoffelijke manier heeft opgesteld tegenover zijn collega’s en hiërarchische meerderen”; dat hij zelf toegeeft dat hij zijn rechtstreekse chef heeft betrokken bij een privé-aangelegenheid en dat hij collega-lesgevers erover aangesproken heeft; dat zijn gedrag “niet enkel de interne werking van de dienst maar ook de functie die een centrum voor beroepsopleiding heeft ten aanzien van de ambtenaren die er les volgen” verstoord heeft; dat erop gewezen is “dat verzoeker cursisten betreft bij zijn persoonlijke problemen en verzoeker vermeldt zelf dat de ambtenaren die zijn fiscaal dossier controleren collectief en systematisch door hem en door andere lesgevers gebuisd worden”; dat verzoeker de voorbeeldfunctie die hij als lesgever heeft niet kon waarmaken en hij also deontologisch heeft gefaald en dat dit niet het vaststellen van schuld is in de tuchtrechtelijke zin van het woord maar enkel van de vaststelling, in het kader van het opleggen van een ordemaatregel; dat de verstoring van de dienst gelegen is in het gedrag van de verzoeker; dat ten slotte alhoewel de oorsprong van de incidenten gelegen is in verzoekers optreden als belastingplichtige hij dit niet gescheiden heeft gehouden van zijn optreden als ambtenaar en dat hij door handelingen die hij binnen zijn werksfeer heeft gesteld de normale werking van de dienst heeft verstoord;

2.1.3. Overwegende dat in de regel de overplaatsing van ambtswege behoort tot de ordemaatregelen welke de overheid kan nemen indien is vastgesteld dat de minimale verstandhouding, die voor de goede werking van de dienst onontbeerlijk is, blijvend verstoord is, indien het nodig blijkt aan de gespannen toestand een einde te maken en indien in redelijkheid kan worden verwacht dat de overplaatsing van een van de betrokken personeelsleden de tegenstellingen in de dienst zal opheffen of wezenlijk zal verminderen; dat het belang van de dienst voorts kan vereisen dat de schuldvraag in het midden wordt gelaten, zodat de verstoring van de goede orde aan niemand, ook aan de overgeplaatste niet, als een fout kan worden

toegerekend en de overplaatsing derhalve niet dezelfde nadelige gevolgen voor de loopbaan van de overgeplaatste meebrengt als een tuchtstraf zou doen; dat een overplaatsing bij ordemaatregel bijgevolg verschilt van een tuchtmaatregel, doordat een ordemaatregel louter de goede werking van de dienst beoogt, zonder dat daarbij de schuldvraag wordt gesteld, terwijl een tuchtmaatregel als voornaamste motief heeft een ambtenaar voor een tekortkoming te bestraffen; dat te dezen de verwerende partij in haar weerlegging van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel letterlijk stelt dat “het hier aangevochten besluit ook geen beoordeling in(houdt) van het functioneren van verzoeker in een hogere functie nu tot de overplaatsing werd overgegaan om redenen die op generlei wijze in verband staan met het feit dat verzoeker belast was met een hogere functie”; dat dit verweer lijkt te strijden met het verweer dat de verwerende partij tegen het aangevoerde middel voert; dat inderdaad aangezien verzoeker niet werd overgeplaatst om redenen die in verband staan met het feit dat hij belast was met de hogere functie van lesgever aan het centrum voor beroepsopleiding, er redenen zijn om aan te nemen dat zijn gedrag die dienst waarin hij was tewerkgesteld niet heeft verstoord; dat ook de personen met wie hij “onhoffelijk” in aanvaring is gekomen niet tot het centrum voor beroepsopleiding behoorden en dat verzoeker door zijn gedragingen blijkbaar alleen de diensten waar die personen zijn tewerkgesteld kan verstoord hebben; dat derhalve het gedrag van verzoeker, dat door de verwerende partij als onhoffelijk wordt bestempeld, als dusdanig los lijkt te staan van enige verstoring van de dienst waar verzoeker tewerkgesteld was ; dat dit nochtans de enige reden tot de verwijdering van verzoeker uit het centrum voor beroepsopleiding is geweest; dat die verwijdering uit het centrum voor beroepsopleiding in dat opzicht dan ook aan het door de verwerende partij vooropgezette doel, met name het beëindigen van de verstoring van de dienst, klaarblijkelijk voorbijgaat; dat in het licht van die vaststelling, de lezing van de bestreden beslissing waarin vermeld wordt dat “ten laste van” verzoeker een aantal vaststellingen zijn gedaan en besloten wordt dat hij “deontologisch heeft gefaald” en “afbreuk (heeft) gedaan aan de integriteit en geloofwaardigheid”, anders gekleurd wordt en op het eerste gezicht doet besluiten dat de verwerende partij met de bestreden beslissing van overplaatsing verzoeker heeft willen bestraffen met miskennis van de daartoe vastgestelde procedure; dat de omstandigheid dat inmiddels ook een tuchtprocedure was opgestart aan die vaststelling geen afbreuk doet; dat het middel ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de tweede voorwaarde aanvoert dat hij door de bestreden maatregel effectief wordt

gedegradéerd van waarnemend eerstaanwend inspecteur tot inspecteur, wat het verlies van zijn vergoeding voor hogere functies meebrengt en bovendien verliest hij zijn rondreisvergoeding, zijn vormingspremie en zijn lesgeverspremie; dat het om een maatregel gaat die niet van tijdelijke en bewarende aard is en dat daaruit op zichzelf reeds een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel blijkt en dat de bestreden overplaatsing een verdoken tuchtmaatregel is en dat hij alzo een moreel nadeel veroorzaakt;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de bestreden overplaatsing geen degradatie inhoudt maar enkel meebrengt dat verzoekers hogere functie wordt beëindigd; dat dergelijke hogere functie steeds een uitzonderlijk en voorlopig karakter heeft en geen aanspraak op benoeming geeft; dat de bestreden beslissing ook geen beoordeling is over het functioneren van verzoeker in een hogere functie aangezien tot de overplaatsing werd besloten om redenen die niet in verband staan met het feit dat verzoeker belast was met een hogere functie; dat het geldelijk nadeel, zo er een belangrijk nadeel is, nauwkeurig kan becijferd worden en dus bij een gebeurlijke vernietiging ook eenvoudig te herstellen is; dat de overplaatsing van verzoeker ook geen definitief karakter heeft in de zin dat het uitgesloten zou zijn dat verzoeker nog terug zou kunnen aangewezen worden als lesgever in het centrum voor beroepsopleiding;

2.2.3. Overwegende dat in beginsel het morele nadeel dat een verzoeker ondergaat op afdoende wijze kan worden hersteld door de morele genoegdoening die een latere vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt; dat evenwel, omdat, zoals hiervoor bevonden werd, verzoekers bewering dat de bestreden beslissing om een verdoken tuchtstraf zou gaan niet van alle ernst is ontbloot, de Raad van State niet inziet hoe zelfs een later vernietigingsarrest voldoende zal zijn om als gevolg van het voortduren van de door verzoeker ervaren van zijn feitelijke degradatie als ernstig nadeel dat verzoeker als gevolg van de bestreden beslissing ondergaat, alsdan nog te kunnen goedmaken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 18 juli 2003 van de administrateur-generaal van de belastingen en de invordering waarbij Geert WITTEMANS bij ordemaatregel en in het belang van de dienst met ingang van 1 augustus 2003 wordt overgeplaatst van het centrum voor beroepsopleiding der directe belastingen te Brussel naar de gewestelijke directie der belastingen Brussel 1.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig maart 2000 en vier, door :

de H.	L. HELLIN,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

L. HELLIN.